

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: V. F., nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2016, č.j. OAM-2/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2016, č. j. OAM-2/LE-LE05-LE05-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 25.4.2016.

Žalobce žalovanému vytýká porušení ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Dle žalobce žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu, žalobce se přitom za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek nepovažuje.

Podle žalobce nemůže být jeho jednání spočívající v nelegálním pobytu na území ČR a nerespektování uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění považováno za natolik závažné, aby odůvodňovalo zbavení jeho osobní svobody. Podle žalobce žalovaný překročil meze správního uvážení, protože rozhodl o zbavení osobní svobody žalobce výlučně na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace Policie ČR, žalobce nevyslechl, tj. vycházel výlučně z důvodů, na jejichž základě byl žalobce umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalovaný dále pochybil tím, že se soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, a vůbec nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, přičemž nezohlednil individuální okolnosti jeho života a jeho celkovou životní situaci.

Žalovaný dovodil nebezpečí pro veřejný pořádek na základě nelegálního vstupu a pobytu na území ČR a nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy žalobce nevycestoval z území ČR, sám přitom pojem „veřejný pořádek“ nevyložil. Žalobce v této souvislosti argumentoval usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz.

Žalobce namítal, že jej žalovaný svým rozhodnutím zbavil osobní svobody v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvou“), který garantuje právo na osobní svobodu. V této souvislosti rovněž žalobce odkázal na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva zabývající se povahou opatření s ohledem na to, zda intenzita opatření dosahuje zbavení osobní svobody, z těchto úvah pak žalobce vyvodil závěr, že byl zbaven osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, aniž se žalovaný dostatečným způsobem věnoval hodnocení splnění zákonných předpokladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Současně namítal, že jeho zajištění je v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, v tom smyslu, že v jeho případě nebyly zohledněny všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení nevyhnutelnosti zajištění, jako např. nespolupráce se státními orgány v minulosti, rodinné vazby, popř. společenské vazby k osobám v zemi, kde probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany apod.

Žalobce konečně namítal, že napadené rozhodnutí nedostalo nárokům na řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisu Policie ČR a jen stručně argumentoval, ačkoliv mu zákon ukládá povinnost uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval žalobní námitky a důvody zajištění žalobce obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a tyto obavy byly v případě žalobce dány, neboť žalovaný zjistil konkrétní skutečnosti, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí ohrožení zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektu k právnímu řádu, včetně pobytových právních předpisů. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podána účelově, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po svém zajištění policií za účelem správního vyhoštění a po umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování

v nerespektování právního řádu České republiky. Rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky, když žalobce vědomě pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a je zde reálná obava, že žalobce bude nadále průběh správního řízení ztěžovat, neboť nejméně od listopadu 2015 se žalobce na území zdržuje nelegálně a vědomě maří rozhodnutí o správním vyhoštění, což koresponduje jeho vyjádření, že území České republiky opustit nehodlá. Z vlastního vyjádření žalobce vyplývá, že tento nemá na území České republiky žádnou adresu pobytu a nedisponuje prostředky k pokrytí nákladů spojených s jeho pobytem, nemá zde žádné vazby, z tvrzení žalobce přitom na druhou stranu nevyplývají žádné překážky mu bránící v legalizaci jeho pobytu před uložením správního vyhoštění. Z tohoto důvodu není žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění a na území České republiky pobývá nelegálně, bez prostředků, žalobce tak představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozhodnutí je pak odůvodněné v dostatečné míře i co do délky zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný proto považuje své rozhodnutí za správné a v souladu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou i judikaturou správních soudů. Žalovaný odkázal zejména na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30.5.2013 (C-534/11 Mehmet Arslan) a rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013. Žalovaný závěrem zdůraznil, že jím použitý výklad pojmu „veřejný pořádek“ je konformní s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES a usnesením Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010, resp. rozhodnutím Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 36/2015, ze dne 26.5.2015.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlídnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 2.1.2016, č. j. KRPA-805/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce při pobytové kontrole dne 2.1.2016 v Praze 8 – Karlíně, nebyl schopen prokázat svou totožnost žádným dokladem, po jeho zajištění u něj byl nalezen cestovní doklad a bylo zjištěno, že žalovaný byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie

Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 16.11.2015, č. j. KRPH-104152-27/ČJ-2015-050022-SV, které nabylo právní moci dne 24.11.2015 vyhoštěn na dobu 1 roku, lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do 24.12.2015. Z rozhodnutí o vyhoštění dále vyplývá, že žalobce byl dne 8.11.2015 v Dobrušce kontrolován hlídkou Policie ČR, která byla přivolána prostřednictvím linky 158, neboť žalobce odmítl zaplatit v restauraci za požití alkoholické nápoje. Žalobce nebyl schopen prokázat totožnost, neboť u sebe neměl žádné doklady. Z tohoto rozhodnutí dále vyplývá, že se žalovaný od 17.7.2015 zdržoval na území schengenského prostoru neoprávněně, neboť platnost mu uděleného polského víza vypršela již dne 16.7.2015. Ze spisu dále vyplývá, že žalovaný nerespektoval stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a od 25.12.2015 je veden v evidenci nežádoucích osob. Dne 6.1.2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 8.1.2016, vydal rozhodnutí č. j. OAM-2/LE-LE05-LE05-PS-2016, podle něhož je žalobce dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 25.4.2016, neboť žalovaný měl na základě skutečností zjištěných ze shora uvedených rozhodnutí za prokázané, že existují důvodné pochybnosti o žalobcově dobrovolném vycestování z České republiky. Žalovaný tak vyhodnotil, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem a nevycestováním z území České republiky; podmínky podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak měl žalovaný za naplněné, neboť stěžovatel není osobou vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1) zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob, nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedeného jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně, a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce pobýval na území shengenského prostoru od 17.7.2015 bez platného víza, z toho na území České republiky minimálně několik měsíců, opakovaně a po delší dobu tak zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky a následně nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, v této souvislosti rovněž nelze pominout, že žalobce současně porušoval i povinnost být zdravotně pojištěn [srov. § 156 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců], když je zřejmé, že při žádné z provedených pobytových kontrol se žalobce neprokázal dokladem o zdravotním pojištění. Podstatné při tom je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se nažil svou situaci řešit, naopak ji nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, které nerespektoval, ačkoli si byl povinností pro něj plynoucími vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění rovněž podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ani způsob života žalobce, jak jej sám popsal, tedy to, že v ČR nemá žádné vazby, resp. zázemí (jeho manželka, matka i bratři žijí na Ukrajině), nemá žádnou adresu pobytu, spí různě po ubytovnách a nemá prostředky k úhradě nákladů svého pobytu, není zárukou, že by žalobce v porušování právních norem České republiky nepokračoval.

Shora popsané jednání žalobce, ve svém souhrnu jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, jež nemůže být zhojeno žádnými žalobcem tvrzenými osobními poměry, pakliže je zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky dobrovolně podrobit nechce [žalobce se státními orgány v minulosti vůbec nespolečně pracoval (Policii ČR nepřeložil dobrovolně cestovní doklad, nevypovídal pravdivě o délce svého pobytu na území shengenského prostoru), měnil místa pobytu, veden zjevnou snahou zůstat v ČR]; do české společnosti není nikterak integrován (na území ČR nežije žádný rodinný příslušník).

Ze všech uvedených skutečností nelze jinak než dovodit, že účel zajištění nemůže být nahrazen zvláštním opatřením ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívajícím v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu (toto již samo o sobě představuje důvod zajištění) přitom soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal poté, co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

K námitce nevyložení pojmu „veřejného pořádku“ žalovaným a argumentaci žalobce usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaným pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz, soud uvádí, že uvedené usnesení se týkalo cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. jako rodinnému příslušníku občana ČR, respektive občana EU. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, zatímco u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tedy vyžaduje, aby z jednání či chování žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato podmínka byla v případě žalobce naplněna; jeho výše popsané jednání bylo důvodně podřazeno pod pojem nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce porušoval normy zákona o pobytu cizinců a činil tak s cílem nadále, i přes zákaz vstupu, nelegálně pobývat na území ČR, respektive členských států EU.

Soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že na základě těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Chování žalobce je totiž ve svém souhrnu natolik intenzivním porušením veřejného pořádku, že předejít jeho pokračování nelze bez omezení osobní svobody žalobce, neboť z jeho dosavadních postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání i nadále pokračoval, když svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), což je v dané věci zásadní argument svědčící o důvodnosti jeho zajištění. Žalovaný vycházel při svých úvahách z informací o žalobci, soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení o zajištění žalobce nelze kvalifikovat jako porušení zákona, které by mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu a soud je hodnotí jako zcela

postačující. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobce, zejména v jeho souhrnu představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců.

Pakliže žalobce poukazoval na porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (sdělení č. 209/1992 Sb.), tak k tomuto soudu uvádí, že podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy platí, že *nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem*; pod písmenem f) tohoto ustanovení je uvedeno *zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*. V této věci se ovšem nejedná o případ zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Stěžovatel byl sice před vydáním rozhodnutí žalovaného rozhodnutím Policie ČR ze dne 2.1.2016 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, avšak toto zajištění muselo být, v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) tohoto zákona, ukončeno poté, co žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona o azylu. Na danou věc se tak vztahuje první část čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv, tedy jedná se o situaci, kdy došlo ke zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu, respektive pobytu na území České republiky (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29.1.2008, *Saadi vs. Spojené království*, stížnost č. 13229/03, Reports 2008, § 64 a 65). V rámci vypořádání uplatněné námitky lze zcela odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává, že *„dotčené ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i s ohledem na dosavadní judikaturu Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, z níž je třeba při výkladu a aplikaci tohoto ustanovení vycházet, splňuje podmínku zákonnosti omezení či zbavení práva na svobodu podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy, příp. čl. 6 Listiny základních práv EU, jež má podle čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU stejný smysl a rozsah jako čl. 5 Úmluvy*. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný neporušil čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, jakkoliv je nepochybné, že uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v zařízení pro zajištění cizinců zasahuje do osobní svobody (pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek je legitimním oprávněním státního orgánu přijmout opatření, zabráňující jejímu zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu, v této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11 (věc „*Arslan*“) již výše zmiňovaný žalovaným.

Soud pro úplnost konstatuje, že i odůvodnění stanovení doby zajištění v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení (viz § 27 odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném od 1.1.2016), stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce, poukazující na nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání napadeného

rozhodnutí, jsou z odůvodnění i přes jeho stručnost patrné a skutkovými zjištěními podložené. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz rozsudek NSS ze dne 17.9.2014, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30). Napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního vstupu a pobytu v ČR, když je zřejmé, že žalobce přicestoval do ČR a zde nijak neřešil svůj pobytový status, nebyl zdravotně pojištěn, neměl nikde přihlášenou adresu pobytu a následně při kontrole Policií ČR dne 2.1.2016 odmítl prokázat svoji totožnost v úmyslu vyhnout se výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, čímž se dopustil jednání majícího znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Lze tak shrnout, že žalobce svým chováním soustavně a různorodě porušoval právní řád ČR. Soud neshledal nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí ani ve vztahu k zohlednění osobních poměrů žalobce, když z jeho vlastního vyjádření vyplývá, že je bezdětný, přestože na Ukrajině žije jeho manželka, matka a bratr a v ČR nemá žádné vazby, nechce na Ukrajinu vrátit, aby nemusel nastoupit k výkonu vojenské služby. Z vyjádření žalobce i jeho jednání vyplývá, že si byl vědom, že se zdržuje na území ČR nelegálně a tudíž se vystavuje riziku nuceného vycestování. Soud neshledal ani existenci dalších okolností, které by měl žalovaný při svém rozhodování zohlednit; žalobce sám ani žádné takové okolnosti v žalobě neuváděl.

Pakliže soud shledal, že vydaným rozhodnutím nedošlo k žalobcem tvrzenému porušení právní předpisů, Úmluvy, resp. doporučení UNHCR o zajištění, ani ke zneužití správního uvážení a nedodržení interpretačních pravidel při aplikaci pojmu veřejný pořádek, nezbylo mu než konstatovat, že žaloba není důvodná a výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zmítnout.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. února 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová